

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **J. C. P. C.**, Praha 6, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2018, č.j. MV-36346-4/SO-2018,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 5. 2018, č.j. MV-36346-4/SO-2018, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2018, č.j. MV-36346-4/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 5.2.2018, č.j. OAM-5783-35/TP-2017 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta jeho žádost

o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný nedostal své poučovací povinnosti. Uvedl, že v řízení doložil doklady, o které byl správním orgánem I. stupně požádán, avšak výzvy správního orgánu I. stupně nelze považovat za dostání poučovací povinnosti, neboť tyto byly velmi obecné, zmatečné a nebylo z nich patrné, které konkrétní doklady má žalobce doložit. Uvedl, že z procesní opatrnosti správnímu orgánu sdělil, že má za to, že veškeré vady žádosti byly odstraněny, ale aby byl v opačném případě opakovaně vyzván. Konstatoval, že správní orgán I. stupně žádost žalobce ignoroval, čímž postupoval v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Uvedl, že to, z jakého důvodu správní orgán neakceptoval doložené doklady, se žalobce dozvěděl až v prvostupňovém rozhodnutí.
- [3] Žalobce dále s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 9. 2014, č.j. 57 A 94/2013 namítal, že byly nesprávně posouzeny doklady prokazující zajištění prostředků k pobytu. Uvedl, že pro závěr, že by měl být zátěží pro sociální systém, nebyly žádné indicie. Namítal, že postup správního orgánu byl značně formalistický, neboť žalobce požadovanými příjmy disponoval a v řízení je dokládal. Uvedl, že jeho povinností bylo doložit příjmy za rok 2016, což také učinil. Správní orgán však bez jakékoliv opory v zákoně dospěl k závěru, že s ohledem na skutečnost, že žalobce nemá v současné době pobytové oprávnění, je třeba jeho bezvadně doložené příjmy odmítnout. Žalobce uzavřel, že dlouhodobě prokazuje, že si dokáže bez problému obstarat dostatečné prostředky k pobytu na území.
- [4] V posledním žalobním bodu pak žalobce namítal, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřiměřená. Uvedl, že výčet faktorů v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců je výčtem minimální množiny faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí. Uvedl, že odůvodnění rozhodnutí se sice touto otázkou zabývalo, avšak dle žalobce ve velmi omezené míře, přičemž je založené na nepodložených skutečnostech a domněnkách správního orgánu. Konstatoval, že žalovaný se nijak nevypořádal s tím, že zde žalobce pobývá již 12 let, že nikdy nebyl zátěží pro sociální systém, že zde má své ekonomické aktivity a plní své zákonné povinnosti. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č.j. 1 Azs 81/2016-33, žalobce uvedl, že přiměřenost je třeba zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také k jejich rodinným příslušníkům.
- [5] Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Uvedl, že správní orgán I. stupně veškeré žalobcem doložené doklady neuznal, a to z důvodu, že žalobce na území ČR nedisponuje platným povolením k pobytu. V této souvislosti pak odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č.j. 1 As 24/2011-79, dle kterého je pro rozhodování správního orgánu rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. K námitkám týkajícím se výzvy správního orgánu I. stupně žalovaný uvedl, že má za to, že tato výzva byla přesná, určitá a bylo z ní zjevné, co má žalobce učinit. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č.j. 4 As 23/2011-88. Uvedl, že předmětné řízení o povolení k trvalému pobytu je zahajováno na žádost a je ovládáno zásadou dispoziční. Na žalobci proto bylo, aby správnímu orgánu I. stupně poskytl podklady, aby mohl být v řízení úspěšný. K námitce ohledně posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí posoudil délku pobytu na území, žalobcova pobytová oprávnění, jeho rodinnou situaci (na území žil sám) a ekonomické poměry.

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č.j. 8 As 109/2013-34, není správní orgán povinen posuzovat veškerá kritéria dle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců.

Dále žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 6A 139/2012, ze kterého vyplývá, že je věcí žalobce, zda skutečnosti, důležité pro posouzení, sám sdělí.

- [6] Při ústním jednání před soudem konaném dne 16. 1. 2020 zástupce žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2018, č.j. 7 Azs 351/2017-35, ze kterého vyplývá, že skutečnosti mají být posuzovány k době podání žádosti. Uvedl, že v době podání žádosti měl platné pobytové oprávnění, platné živnostenské oprávnění a měl doložené veškeré náležité příjmy z roku 2016 (platební výměr), a následně na výzvu k doložení dalších příjmů dodal faktury z roku 2017. Uvedl, že z žádného zákona nevyplývá povinnost doložit mimořádnou účetní závěrku. Dále uvedl, že v době rozhodování o odvolání měl žalovaný k dispozici již daňové přiznání žalobce za rok 2017, avšak toto nebylo v napadeném rozhodnutí nijak zohledněno. Zároveň tímto daňovým přiznáním byly potvrzeny příjmy, které dříve žalobce potvrzoval předložením faktur z roku 2017. Správní orgán tak nad rámec zákona vytvořil další podmínky pro vyhovění žádosti, tj. platnost pobytového oprávnění a jistotu, že v budoucnu bude na základě tohoto oprávnění vytvářet nějakou ekonomickou činnost. Dále konstatoval, že nikde v zákoně není požadavek, aby příjmy žadatele byly také příjmy budoucí.
- [7] Žalovaný při ústním jednání uvedl, že jak správní orgán I. stupně, tak odvolací orgán posuzovaly skutkový a právní stav ke dni vydání rozhodnutí. Dále uvedl, že žalobce byl řádně vyzván k odstranění vad žádosti. K uplynutí platnosti pobytového oprávnění žalovaný uvedl, že tímto chtěl jen upozornit na to, že k této skutečnosti došlo a že k žádosti byly doloženy pouze příjmy za rok 2016, a proto žalovaného zajímalo, jaké prostředky měl žalobce v roce 2017.
- [8] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [9] Dne 20. 4. 2017 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců. K žádosti byl jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu doložen platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2016 a přehled předpisů a plateb za rok 2016.
- [10] Správní orgán I. stupně z Cizineckého informačního systému zjistil, že žalobci byla pravomocně zamítnuta žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu pod č.j. OAM-5701/DP-2016, a to ke dni 27. 4. 2017. Dne 14. 9. 2017 správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o udělení vízového pobytu nad 90 dnů za účelem „podnikání-OSVČ“. Posledním dokladem opravňujícím žalobce k pobytu na území ČR byl pobytový štítek č. 900084997, který pozbyl platnosti dne 30. 6. 2017. Dále bylo z Cizineckého informačního systému zjištěno, že dne 4. 10. 2017 byla žalobci uložena povinnost opustit území ČR a současně mu byl vydán výjezdní příkaz s platností do 3. 11. 2017.
- [11] Výzvou ze dne 2. 6. 2017 byl žalobce vyzván k odstranění vad žádosti, a to dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Správní orgán ve výzvě uvedl, že nebyl předložen doklad z Pražské správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení za rok 2016, např. Vyúčtování záloh na pojistné na důchodové

pojištění za rok 2016. Dále byl žalobce vyzván k doložení skutečné výše nákladů na vodné/stočné.

- [12] Výzvou ze dne 25. 9. 2017 byl žalobce vyzván k odstranění vad žádosti, a to dokladu o zajištění ubytování a dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Správní orgán ve výzvě mimo jiné uvedl, že ze skutečností zjištěných z Cizineckého informačního systému (viz bod [10] tohoto rozsudku) vyplývá, že žalobce nemá již na území zajištěn pobyt, a to jak v současné době, tak do budoucna. Dále uvedl, že v řízení nebylo prokázáno, že příjem žalobce na území bude pravidelný a dostatečný i do budoucna, a proto po žalobci požadoval předložení dokladů o příjmu, ze kterých by vyplýval příjem aktuální (současný) a příjem do budoucna. Uvedl, že tyto doklady je nutné předložit ve formě některého z uvedených dokladů (tj. zejména potvrzení zaměstnavatele o výši příjmu, kopie platebního výměru na daň z příjmů za předchozí zdaňovací období – rok 2016, mimořádná účetní závěrka, daňová evidence atd.) nebo alespoň ve formě, ze které by byla patrná a prokazatelná výše příjmu, jeho stálost a pravidelnost.
- [13] Žalobce na výzvu doložil mimo jiné přehled o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2016, vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2016, platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2016, potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků, potvrzení o neexistenci splatných závazků na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále, faktury – daňové doklady vystavené žalobcem dne 31. 3. 2017 (2 faktury), 4. 4. 2017, 26. 4. 2017, 29. 6. 2017 (2 faktury) a 28. 9. 2017 (2 faktury).
- [14] Na výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí žalobce reagoval vyjádřením ze dne 18. 12. 2017, ve kterém uvedl, že se na území ČR živí podnikáním na základě živnostenského oprávnění, platného do 11. 3. 2018. K vyjádření žalobce přiložil fakturu vystavenou dne 30. 9. 2017.
- [15] Rozhodnutím ze dne 5. 2. 2018, č.j. OAM-5783-35/TP-2017, byla žádost žalobce podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítnuta, neboť nebyl předložen doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.
- [16] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že ve výzvě ze dne 25. 9. 2017 byl žalobce řádně poučen, jakým způsobem má náležitosti žádosti doložit tak, aby byly splněny zákonné požadavky k vydání povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že z předložených dokladů o finančním zajištění vyplývá, že žalobce řádně podnikal v roce 2016. Své příjmy za rok 2016 doložil veškerými potřebnými doklady. Z důvodu skončení platnosti pobytového oprávnění ke dni 27. 4. 2017 byl však vyzván k prokázání svých příjmů v současnosti a do budoucna. Své příjmy v roce 2017 prokazoval předložením faktur v období od března do září 2017. Uvedl, že žalobce byl ve výzvě poučen, že příjmy z podnikání, které nelze prokázat platebním výměrem, je třeba prokazovat předložením mimořádné účetní závěrky sestavené dle ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, společně s výpisem z účtu vedeného v bance či u jiného finančního ústavu na jméno žalobce alespoň za období posledních 6 měsíců, ze kterého bude patrná stálost a pravidelnost prostředků do budoucna. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce neprokázal pravidelnost, stálost ani zajištění finančních prostředků do budoucna. Uvedl, že žalobce nedisponuje žádným druhem pobytového oprávnění, a proto předložené doklady o finančním zajištění za rok 2016 nelze akceptovat jako doklady dostatečně prokazující

jeho příjmy budoucí, neboť i jeho živnostenské oprávnění zanikne ke dni 11. 3. 2018. Dále pak odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2016, č.j. 3 Azs 143/2015-37, ze kterého dovodil, že nebylo nutné žalobce znovu vyzývat k odstranění vad žádosti.

Správní orgán I. stupně se dále v odůvodnění zabýval posouzením, zda vydané rozhodnutí nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce. Konstatoval, že takové skutečnosti nebyly v průběhu řízení prokázány. Bylo zjištěno, že žalobce je svobodný a nemá děti, přičemž na území ČR pobývá od roku 2008, takže vazby k jeho domovskému státu zůstaly zachovány v dostatečné míře. Dále konstatoval, že žalobci nebude vydáním rozhodnutí na území znemožněno další zaměstnání či podnikání, ani mu nebude zakázán další pobyt na území.

[17] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 9. 2. 2018 blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu doplnil. V odvolání žalobce uváděl obdobné námitky a argumenty jako v podané žalobě. K odvolání žalobce přiložil daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2017.

[18] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 17. 5. 2018, č.j. MV-36346-4/SO-2018, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

[19] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že ustanovení § 70 odst. 2 zákona o pobytu cizinců definuje, co je cizinec povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit. Z dokladů o příjmech musí být patrné, že se jedná o příjem splňující podmínku pravidelnosti, stálosti a dostatečné výše, a musí být rovněž doložen právní titul těchto plateb z důvodu prokázání jejich pravidelnosti a stálosti do budoucna. Uvedl, že souhlasí se závěry správního orgánu I. stupně, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č.j. 1 As 24/2011-79. Uvedl, že ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce ke své žádosti nedoložil doklad o zajištění finančních prostředků. Uvedl, že výzva správního orgánu I. stupně byla přesná, určitá a bylo z ní zjevné, co má žalobce učinit. Žalobce byl ve výzvě informován o znění příslušných ustanovení zákonů. K žádosti žalobce o opětovné vyzvání v případě nedostatečného doložení náležitostí odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č.j. 4 As 23/2011-88. Na žalobci tak bylo, aby správnímu orgánu poskytl veškeré podklady, aby byl v řízení úspěšný, k čemuž byl také vyzván. K námitce týkající se ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že se správní orgán I. stupně přezkoumatelným způsobem zabýval splněním podmínek při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, když posoudil délku pobytu na území, pobytová oprávnění žalobce, rodinnou situaci a ekonomické poměry.

[20] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

[21] Podle ustanovení § 70 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, „cizinec je povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (§ 71 odst. 1); to neplatí, jde-li o cizince, který žádá o povolení k trvalému pobytu podle § 67 nebo jde-li o cizince podle § 87, který žádá o povolení k trvalému pobytu po dosažení věku 18 let z důvodu podle § 66 odst. 1 písm. a); na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti

finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu cizince a společně s ním posuzovaných osob; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu s ním společně posuzované osoby, je povinen na požádání předložit též její prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.“

- [22] Podle ustanovení § 71 odst. 1 téhož zákona „za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66, může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.“
- [23] Podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. b) téhož zákona „ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“
- [24] Podle ustanovení § 174a odst. 1 téhož zákona: „při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“
- [25] Účelem a smyslem zákonného požadavku na doložení skutečnosti, že žadatel o povolení k trvalému pobytu má zajištěny prostředky k trvalému pobytu na území, je zjištění, že žadatel je schopen si obstarat finanční prostředky na svůj pobyt na území České republiky vlastní pracovní aktivitou, a to v dostatečné výši. Tato výše je stanovena racionálně tak, aby se žadatel, při odečtení potřebných nákladů na živobytí od dosažených příjmů, nenacházel v záporných hodnotách. Schopnost žadatele zajistit si příjmy v dostatečné výši pak lze obecně chápat jako předpoklad toho, že žadatel se ani v budoucnu nestane přítěží pro sociální systém státu.
- [26] Jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014- 41, „účelem a smyslem podmínky doložení úhrnného příjmu v určité minimální výši dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je zamezit tomu, aby cizinec žádající o dlouhodobý pobyt, resp. celá jeho rodina, byli předem zřejmou zátěží pro sociální systém České

republiky.“ Jestliže tento závěr platí pro posuzování žádosti cizince o povolení k dlouhodobému pobytu, nepochybně (tím spíš) jej lze vztáhnout i na posuzování žádosti cizince o povolení k trvalému pobytu (obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2017, č. j. 8 A 132/2013-24). Za situace, kdy žalobce doložil prostřednictvím předložených kopií faktur – daňových dokladů a příjmových dokladů, že v období od března do září 2017 činil jeho celkový příjem částku ve výši 190.475 Kč, bylo ze strany správních orgánů nadbytečné po něm požadovat doložení mimořádné účetní závěry či výpisů z účtu, který v té době žalobce zřízen mít nemusel a jehož zřízením mu tehdy platná zákonná úprava ani nenařizovala, a kterou (v případě mimořádné účetní závěrky) nestanovil zákon o pobytu cizinců ani jiný právní předpis jako doklad, jímž lze prokázat náležité příjmy (srov. ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Požadavek na předložení mimořádné účetní závěry a výpisů z účtu dle náhledu soudu neodpovídal skutkovým okolnostem daného případu (viz ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu).

- [27] Za podstatnou okolnost, kterou žalovaný zcela pominul, když automaticky veškeré příjmy za rok 2016 doložené platebním výměrem a příjmy za rok 2017 doložené fakturami odmítl uznat, lze rovněž označit skutečnost, že v případě žalobce bylo zřejmé, že finanční prostředky za odvedenou práci inkasoval v hotovosti. A ještě podstatnější okolností je pak to, že žalobce k odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí přiložil daňové přiznání za rok 2017, které z hlediska výše příjmů žalobce potvrzovalo již dříve v řízení předložené faktury za rok 2017. Tímto dokladem se žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nezabýval, ačkoliv v případě, že by do důsledku aplikoval zásadu, kterou neustále opakoval, tj. že je nutné posuzovat právní a skutkový stav v době vydání rozhodnutí, pak jistě musel toto daňové přiznání při svém rozhodování zohlednit, což se ovšem v daném případě nepochybně nestalo. V daném případě dle soudu není na místě případná aplikace ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, neboť v případě daňového přiznání za rok 2017 se dle soudu jedná o takový důkaz, který žalobce nemohl uplatnit dříve (daňové přiznání bylo podáno po konci zdaňovacího období ve lhůtě pro jeho podání, a to dne 22. 2. 2018), přičemž tento důkaz jen potvrdil to, že žalobce své příjmy již dříve dostatečně prokazoval fakturami.
- [28] Soud dále nemohl pominout, že žalovaný de facto jako jednu z podmínek pro vyhovění žádosti konstruoval trvání pobytového oprávnění žalobce, neboť skutečnost, že žalobce v mezidobí od podání pozbyl svého pobytového oprávnění, správní orgány neustále opakovaly a dovozovaly z této skutečnosti, že minulé příjmy žalobce z roku 2016 (které byly v době podání žádosti bezvadné) nejsou pro budoucí stav uznatelné. Tento postup dle správního orgánu není dle soudu v souladu se zákonem, neboť žalobce k žádosti veškeré náležitosti ohledně svých minulých příjmů doložil a zároveň se vždy snažil v řízení vyhovět výzvám správního orgánu k doložení svých aktuálních a budoucích příjmů. Dle názoru soudu tak žalobce své příjmy odpovídající smyslu a účelu zákonného požadavku na doložení skutečnosti, že žadatel o povolení k trvalému pobytu má zajištěny prostředky k trvalému pobytu na území, v řízení dostatečně prokázal.
- [29] V této souvislosti je třeba dále poukázat na to, že zákonodárce výčet dokladů, jímž lze prokázat čistý měsíční příjem, uvádí jako demonstrativní, nikoliv taxativní (srov. slovo „zejména“ v předposlední větě ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), z čehož vyplývá to, že příjem cizince lze prokázat i jinými než v daném ustanovení

uvedenými doklady.
vykládat ve prospěch žadatele.

Toto ustanovení je dle názoru soudu zároveň nutné

[30] Soud proto uzavírá, že pokud byla žalobcová žádost zamítnuta z toho důvodu, že žalobce nepředložil požadovanou mimořádnou účetní závěrku (jejíž doložení mu žádný zákon neukládal a nepodmiňoval to schválením jeho žádosti) ačkoliv nebylo pochyb o jeho úhrnném měsíčním příjmu za období, po které měl zřízenou živnost, i o jeho úhrnném měsíčním příjmu za období bezprostředně předcházející podání jeho žádosti, postupoval žalovaný, potažmo správní orgán I. stupně, přepjatě formalisticky, bez přihlédnutí k okolnostem daného případu a proti účelu a smyslu podmínky doložení úhrnného příjmu v určité minimální výši (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014-41).

[31] K námitkám týkajícím se nedostání poučovací povinnosti soud uvádí, že předmětné výzvy ze dne 2. 6. 2017 a ze dne 25. 9. 2017, soud shledal řádnými, dostatečnými, určitými a konkrétními, přičemž z nich bylo zřejmé, co má žalobce učinit, tj. doložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. V této souvislosti soud odkazuje zejména na žalovaným správním orgánem citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č.j. 4 As 23/2011-88, a ze dne 6. 4. 2016, č.j. 3 Azs 143/2015-37, a uzavírá, že obecně postup, kdy správní orgán vyzve žadatele k odstranění vad žádosti spočívající v doložení určitých dokladů, a tento na výzvu reaguje předložením těchto dokladů (nebo dokladů, o nichž se domnívá, že jimi vyhovuje předmětné výzvě), aby následně správní orgán tyto předložené doklady hodnotil až v prvostupňovém rozhodnutí, tj. žadatele v situaci, kdy shledá tyto doklady nedostatečnými, opětovně nevyzývá k doložení dokladů a neseznamuje ho se svým právním názorem, nelze označit za nezákonný. V předmětné věci tedy správní orgán nebyl povinen žalobce donekonečna vyzývat k tomu, aby doložil (dle názoru správního orgánu) požadované doklady, jejichž předložení zapříčiní vyhovění žádosti.

[32] V daném případě však došlo k pochybení správních orgánů v tom následujícím. Tyto ve výzvě jednak uváděli, že *„forma dokladu o úhrnném měsíčním příjmu není zákonem (zák. č. 326/1999 Sb.) přímo stanovena a záleží zejména na druhu příjmu, kterého se žadatel či společně posuzované osoby dosahují.“* Dále pak ve výzvě následoval výčet nejčastější formy dokladů s uvedením *„zejména“*. V následném příkladném výčtu pak bylo u příjmů z podnikání, jichž bylo dosaženo v tomto roce (např. u cizince, který započal s výkonem podnikatelské činnosti až v průběhu tohoto roku) uvedena mimořádná účetní závěrka dle ustanovení § 19 odst. 1 zákona o účetnictví a výpis z účtu. Zároveň, ale bylo ve výzvě výslovně uvedeno, že *„požadované doklady je nutno předložit ve formě některého z výše uvedených dokladů nebo alespoň ve formě, ze které by byla patrná a prokazatelná výše příjmu, jeho stálost a pravidelnost.“* Z tohoto dle názoru soudu vyplývá, že správním orgánem byla žalobci dána možnost doložit své příjmy za rok 2017 jednak mimořádnou účetní závěrkou, ale i v jiné formě, ze které by byla seznatelná stálost a pravidelnost žalobcových příjmů. Doložil-li tedy žalobce na základě této výzvy faktury za rok 2017 (a následně v odvolacím řízení daňové přiznání za rok 2017), avšak správní orgán trval na podmínce doložení mimořádné účetní závěrky, kterou ale uváděl ve výzvě pouze příkladmo a jejíž předložení zákon o pobytu cizinců výslovně nepředpokládá, pak dle názoru soudu pochybil.

[33] Zároveň soud uzavírá, že předloženými fakturami za rok 2017, ve spojení s následně předloženým daňovým přiznáním za tento rok a ve spojení s platebním výměrem za předcházející zdaňovací období roku 2016, byla bez nejmenších pochyb prokázána stálost a

pravidelnost žalobcových příjmů v rozhodném období. U žalobce tedy byl dán jednoznačný předpoklad pro to, že se ani v budoucnu nestane přítěží pro sociální systém státu.

- [34] Soud dále uvádí, že nepřisvědčil námitce, že správní orgány nedbaly na přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce se v tomto směru omezil pouze na obecnou proklamaci, že na území ČR žije zcela legálně dlouhou dobu, má zde stabilní a pevné ekonomické zázemí. Ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce nepředestřel konkrétní skutkové okolnosti týkající se jeho vazeb na území ČR, popř. další významné skutečnosti, jež by mohly založit závěr, že zamítnutí žádosti by představovalo nepřiměřený zásah do jejího soukromí. Správní orgán není povinen z úřední povinnosti vyhledávat informace o žadateli za účelem posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Především na aktivitě samotného žadatele závisí, jaké informace o jeho soukromém a rodinném životě bude správní orgán moci posoudit.
- [35] Z prvostupňového rozhodnutí soud přitom zjistil, že se ministerstvo přiměřeností, resp. zásahem do soukromého a rodinného života žalobce zabývalo zejména ve vztahu k délce jeho pobytu na území, jeho rodinným vazbám (je svobodný a bezdětný) a jeho ekonomické situaci. Správní orgán I. stupně se tak dle soudu tímto požadavkem zabýval dostatečně, a především v intencích jemu známých skutečností. Soud tak má za to, že správní orgány obou stupňů při posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí nepochybily a nedošlo ani k porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Jelikož sám žalobce netvrdil žádné rozhodné skutečnosti o svých vazbách k České republice, vycházely správní orgány z údajů, které měly k dispozici. Dle soudu tyto mají dostatečnou vypovídací hodnotu, svědčí o tom, že rozhodnutí nebude mít pro žalobce negativní dopad do rodinného a osobního života.
- [36] Zároveň soud na tomto místě považuje soud za potřebné poukázat na to, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. Přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu je z povahy věci mnohem méně intenzivní než přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění), neboť ve druhém případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce S ohledem na uvedené má soud za to, že závěr správních orgánů, že napadené rozhodnutí nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, neboť nemá vliv na jeho pobyt na území ČR, odpovídá požadavkům ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců.
- [37] Ze shora uvedených důvodů proto soud shledal žalobu důvodnou a žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.).
- [38] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně, která měla ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměnu zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta. Mimosmluvní odměna činí 9.300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby, účast na

jednání) po 3.100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce ve výši 900 Kč za 3 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů tedy činí 15.342 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. ledna 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.